

Ročník IV

ČASOPIS STUDENTŮ GYMNÁZIA ŽIDLOCHOVICE

Milí čtenáři,

je 19. března, svátek má Josef a vám se dostává do rukou nové číslo inTELEktu. Toto datum připomínáme ovšem nikoli kvůli Josefům, kterých je ostatně na naší škole pohříchu velmi málo, ale kvůli tomu, že se nám podařilo s tímto vydáním přijít takřka v rekordním termínu – dvanáct dní před koncem měsíce. Pravda, to už se nám párkrát poštěstilo i dřívě, ale vždycky jen tehdy, když jsme k tomu byli donuceni, například vánočními prázdninami.

A vlastně co si zastírat a proč se rovnou nepřiznat, že jsme k tomu byli když ne rovnou donuceni, tedy alespoň silně motivováni i tentokrát. Uvnitř sedmého čísla totiž najdete pozvánku na sobotní VesFest v Holasicích i s příslušným plakátkem – a protože manažerem koncertu je jeden z členů naší redakce, nemohli bychom přece vydat inTELEkt až „s křížkem po funuse“. Ale počítáme s tím, že i po něm se zhodnotení a další postřehy v našem časopise ještě objeví.

Musíme se také pochlubit, že jsme se oproti únorovému vydání polepšili, pokud jde o pravidelné rubriky, a tak nám tentokrát nechybí v náplni čísla ani dvoustránkový rozhovor, ani anketa. Kromě toho si samozřejmě můžete přečíst i jiné tradiční příspěvky a další články čerpající námět z dění ve škole i mimo ni, ze zážitků společných i čistě osobních.

U dvou věcí se však ještě musíme zastavit trochu podrobněji. Mnozí z vás si určitě všimnou, že na druhé straně nyní přinášíme rébusy pouze ve formě řešení únorových úkolů a žádné další zadání. Je to proto, že dosavadnímu vedoucímu rébusové hlídky vyschla inspirace nová, či spíše nová vedoucí měla na naskočení do rozjetého obsahu inTELEktu málo času. Sebekriticky se za to kajeme. Ale máme jednu štiplavou připomínku i na adresu vás, našich věrných čtenářů. Za celý měsíc od předchozího vydání nám do mailové schránky redakce nepřišlo ani jedno řešení únorové křížovky. Jako by už nikoho nelákala hezká anglická knížka se zajímavými texty a obrázky!

Ale dost už kritiky a sebekritiky! Přejeme vám úspěšné vykročení do kalendářního jara, které je pro mnohé tím nejhezčím obdobím celého kalendářního roku...

VAŠE REDAKCE

Vsázím svou manželku na číslo nula.

Gratuluji, vyhrál jste 36 násobek vkladu.

Z internetu vybral JAKUB VERBÍK (septima)

Co dělají šachisté?

Stručně řešeno: připravují se usilovně na celostátní kolo přeboru škol, které se uskuteční v úterý a ve středu 7. až 8. dubna 2009 v rekreačním středisku POČTA ve Štědróníně na Písecku. V čtyřčlenné základní sestavě jsou ti, kdo se nejvíc zasloužili o prvenství v okresním a druhé místo v krajském kole, tedy Jiří Musil a Pavel Šuba z tercie, Jan Zich z primy a Kateřina Tancerová ze sekundy. O místo náhradníka se utkalo šest hráčů v dodatečném turnaji a v dramatickém závěru si je vybojoval Marek Brada z tercie. V rámci přípravy na celostátní přebor se celá pětice ve středu 1. dubna zúčastní turnaje Primus v Bučovicích. Držte nám v obou termínech palce!

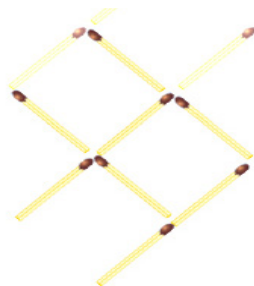
Mgr. ANTONÍN TOVÁREK, vedoucí šachového kroužku

Rébusy pro bystré hlavy

Řešení z minulého čísla:

Tunel: Nejdříve přejde otec s matkou – 2 minuty. Potom se otec vrátí – 3 minuty, jdou děti – 8 minut. Matka se vrátí pro otce – 10 minut, oba přejdou na druhou stranu – 12 minut!

Ryba:

Lysá pod Plešatou: Nejvyšší možný počet obyvatel je 518.

Sudoku

Řešení z minulého čísla

Nové zadání

1	3	5	8	4	9	7	6	2			8		9	2		1	4	
2	9	6	7	3	5	1	8	4		5		4			6			
7	8	4	6	2	1	3	9	5		1				5		8	3	
4	1	3	9	8	7	5	2	6			7	8			1		5	4
6	5	2	3	1	4	9	7	8					8		2			9
8	7	9	5	6	2	4	1	3			1	3		4				8
9	2	7	4	5	8	6	3	1						6	9			7
5	6	8	1	9	3	2	4	7		6	4			3		5	2	1
3	4	1	2	7	6	8	5	9		8		7	5					

ROMAN KONEČNÝ, VÍT ZAJÍC (oktáva)

Státní maturita

Historii takzvané státní maturity známe všichni. Tato myšlenka pochází již z poloviny 90. let a intenzivněji se na jejím uskutečnění začalo pracovat od roku 1997. Od počátku příprav státní maturity profinancovala společnost CERMAT na tuto zakázku přes 200 milionů korun. V roce 2008 se už měli maturanti podrobovat společně části maturitní zkoušky. S prostředky poskytnutými k tomuto účelu ze státního rozpočtu to podle všeho neměl být problém. V roce 2007 však byla poslancečnou iniciativou navržena změna zákona, kterou došlo jednak k odkladu maturity o dva roky, jednak k rozložení celého procesu do dvou kroků. V roce 2010 by tak měli studenti maturovat ze dvou povinných předmětů a teprve v roce 2012 k nim má přibýt třetí, volitelný předmět.

Státní maturita je nyní ve stavu, který lze považovat za tragikomický. S testy nebyly spokojeny školy, studenti se o nich vyjadřují s despektem a odborná veřejnost kroutí hlavou. Jindy ke školství netečná média věnují státní maturitě nebývalý prostor. Oprávněně.

Vypadá to totiž, že se maturity opět nestihnou odpovídajícím způsobem připravit, přestože je na ně vyčleněno dalších 410 milionů korun.

Když si to tak pročítám, připadám si stále více jako bezmocný rukojmí v celém tom kolotoči plném nepředstavitelných peněz a krčení ramen. Tím spíš, když se mě maturita v roce 2010 bezprostředně týká. Nemyslíte, že bychom rok před maturitou už měli přesně vědět, jak budeme vlastně maturovat a na co se máme připravovat? Asi ne — času je prý dost.

Rozhodla jsem se udělat malý průzkum na škole a zjistit, zda jsem ze současného dění kolem státních maturit tak rozhořčená jenom já, nebo se týká více studentů a učitelů. Co myslíte? V anketě jsou zahrnuty názory studentů z kvinty, sexty, septimy a několika učitelů (celkem 37 lidí).

1. Souhlasíte se zavedením státní maturity?

- a) Ano, myslím si, že mezi maturitou na gymnáziu a odborných učilištích je příliš velký rozdíl. Měla by se sjednotit. (15)
- b) Nevím, nejsem si jistý/-á. (13)
- c) Ne, nic bych neměnil/-a. Je to osvědčený model, který funguje. (9)

2. Co vám nejvíce vadí na připravovaném modelu státní maturity?

Pořadí odpovědí podle jejich četnosti:

- 1) Všeobecný chaos. Nikdo pořádně nic neví.
- 2) Neinformovanost samotných studentů.
- 3) Neustálé odklady a výdaje rostoucí geometrickou řadou.
- 4) Učitelé nejsou proškoleni.
- 5) Nelíbí se mi celkově tento model maturity.

Pozn. Odpověď 6) „Nevadí mi nic“ neuvedl nikdo.

3. Byli byste pro další odložení státní maturity?

- a) Určitě, za 2 roky už doufám bude nachystaná. (24 %)
- b) Nevím, zda to něco vyřeší, ale asi ano. (36 %)
- c) To není řešení, jak už jsme mohli vidět. (32 %)
- d) Ne, byl/-a bych pro její úplné zrušení. (8 %)

VERONIKA MACHOVÁ (septima)

Vyučující výtvarné výchovy a českého jazyka Mgr. KARLA JAROŠOVÁ:

Těším se do Provence!

* Jak dlouho už učíte na naší škole? Je zvláštní, že s vámi ještě nebyl žádný rozhovor.

„Tady na gymnáziu učím už devět let. Myslím si, že rozhovor se mnou ještě nebyl proto, že jsem pořád „zašitá“ tady v sokolovně. Vždycky přišel někdo nový, a tak se rozhovor udělal s ním.“

* Učila jste dříve někde jinde?

„Ano, učila jsem na vyšším stupni Základní školy v Rajhradě výtvarnou výchovu a češtinu.“

* Jak se vám tu líbí? Jak vycházíte s kolegy?

„Líbí se mi tu hodně, je tu příjemná atmosféra. A s kolegy vycházím dobře, nejsou mezi námi žádné rozbroje.“

* Kde jste studovala a jak jste se vůbec dostala k umění?

„Můj talent objevila jedna paní učitelka z družiny už v první nebo ve druhé třídě a poslala mě do Lidové školy umění Jaroslava Kvapila, kde mě hodně ovlivnila paní učitelka Hliněnská. Pak jsem šla studovat Střední umělecko průmyslovou školu v Brně – obor sochařství. Toto zaměření jsem si nezvolila sama, přijali nás a v prvním školním týdnu nás rozdělili. Vždy jsem měla velké štěstí na učitele. Studovala jsem u sochaře Ladislava Martínka. Díky němu jsme se neřídili jen učebními plány, ale modelovali jsme kromě průmyslových výrobků i části těla, to bylo mnohem zajímavější. Po střední škole jsem šla na pedagogickou fakultu, kde jsem studovala výtvarnou výchovu a český jazyk. Kdybych nešla tam, tak asi na filozofickou fakultu studovat dějiny výtvarného umění.“

* Chtěla jste vždycky učit?

„Už od dětství jsem k tomu měla sklony. Vždycky mě bavila práce s dětmi, vedla jsem i různé kroužky. Možná mě k tomu přivedlo i to, že mám o jedenáct let mladší sestru.“

* Vedla jste k umění i své děti?

„Určitě, manžel je malíř a restaurátor a já jsem sochařka, takže děti v tom vyrůstaly. Starší dcera vystudovala Střední umělecko průmyslovou školu a teď chodí na pedagogickou fakultu, obor výtvarná výchova a vizuální tvorba. Syn má také talent, ale zvolil si studium geologie, často však pomáhá tatkově s restaurováním. Nejmladší dcera se letos dostala také na Střední umělecko průmyslovou školu, obor design interiéru.“

* Projevuje se nějak umění na vašem domě?

„Ano, bydlíme na statku sto padesát let starém, který jsme celý zrekonstruovali. Kvůli tomu, že tam nejsou žádné pravé úhly, jsme si museli veškerý nábytek navrhnout sami a nechat udělat na míru. Máme pomalované zdi i nábytek a v domě visí manželovy obrazy. Dům považujeme za takové naše dílo a cítíme se v něm dobře.“

* Kupujete si často obrazy, nebo malujete sama?

„Sama od sebe příliš nemaluji, ale mám ráda manželovy obrazy. S nakupováním je to složité, záleží na penězích. Vyměňujeme si však obrazy s přáteli.“

* Co děláte ve volném čase? Jakou posloucháte hudbu?

„Ve volném čase ráda navštěvuji výstavy, kina, galerie a divadla. Naposledy jsem byla například v Janáčkově divadle na Lišce Bystroušce. Ráda poslouchám folklór. Každý rok jezdím na Mezinárodní folklórní festival ve Strážnici. Kromě toho si ráda pustím i Hapkovy písničky, nebo Lucii Bílou a Anetu Langerovou. Poslouchám i vážnou hudbu, ale jen živě, nerada si ji pouštím v rádiu.“

* Věnujete se hodně umění... Máte čas třeba i na čtení?

„Na čtení teď nemám moc času, většinou čtu jen to, co potřebuji. Například dříve jsem četla knihy o výchově dětí. Jinak mě baví různé cestopisy. Momentálně čtu Obrázky z Provence od Jana Šmída. Nemám ale ráda psychologické romány a filmy. Nemám z nich dobrý pocit. Hodně oblíbených knih mám z dětství, například Fimfárum od Jana Wericha nebo Zahradu od Jiřího Trnky.“

* Cestujete ráda? Které země už jste navštívila a kam byste se chtěla ještě podívat?

„Zatím jsem navštívila Slovensko, Polsko, Maďarsko, Rakousko, Německo, Chorvatsko, Řecko a dvakrát jsem byla ve Francii - jednou v Bretagni a jednou se školou v Paříži. Nejdále jsem byla v Kanadě, konkrétně v Britské Kolumbii, kde žije manželova maminka. Odstěhovala se tam až v důchodě. Každé dva roky také jezdím do Itálie, kterou mám moc ráda, a to do Benátek na Bienále Výtvarného umění. Letos pojedeme do francouzské Provence s cestovní kanceláří Ars viva, která je orientovaná na výtvarné umění. Téma zájezdu je „Provence od antiky k impresionismu“. Možná mě do Provence nalákala i kniha, kterou čtu, protože autor toto místo popisuje jako ozářené světlem, které malíře oslní a úžasně se v něm pak maluje. Říká, že lidé, kteří se tam narodí, mají smůlu v tom, že se jim už nikde jinde nelíbí.“

* Hrajete na nějaký hudební nástroj?

„Jako malá jsem se sama učila hrát na kytaru, ale teď už na nic nehraji a mrzí mě to. Myslím si, že každý by měl umět na něco hrát.“

* Odkud pocházíte?

„Narodila jsem se v Brně, ale od dvou let jsem bydlela v Újezdě u Brna. Po svatbě jsem třináct let žila ve Vojkovicích, odkud pochází manželova rodina. Teď už devět let bydlíme v Žatčanech.“

* Jakými jazyky se domluvíte?

„Ve škole jsem se učila rusky a německy. Sama jsem se začala učit anglicky a nedávno francouzsky, kvůli Provence. Podle mě je francouzština asi nejtěžším jazykem. Doporučuji učit se jazyky v mládí, protože teď už to jde těžko. Co se naučím, hned zapomenou.“

* Jste nějak příbuzná s paní učitelkou Mgr. Lucií Jarošovou?

„Nejsem, ale studenti si často myslí, že jsem její matka...“

* Máte nějakého oblíbeného umělce?

„Na tuto otázku se mě studenti často ptají, ale je těžké na ni odpovědět. Z období mám nejradši asi renesanci a impresionismus, naopak surrealismus mně toho moc neříká. Ze současných autorů je mi blízká tvorba Adrieny Šimotové, Dalibora Chatrného, Pavla Hájka a samozřejmě obrazy mého manžela Libora Jaroše.“

* Pocházíte z umělecké rodiny?

„Ne, jenom strýc maluje, ale dřív se tomu nemohl věnovat. Moje sestra chodila na střední zemědělskou školu, ale umí krásné květinové dekorace, má na to talent a baví ji to. Loni, když se vdávala moje starší dcera, jí udělala všechny květinové dekorace.“

* Co si myslíte o státních maturitách?

„Uvidíme. Osobně si ale myslím, že by bylo lepší zachovat ty staré, protože je těžké srovnávat gymnázia se středními odbornými školami.“

* Máte nějakou oblíbenou třídu?

„To je těžké říct, výtvarku vlastně učím všechny třídy. Nejbližší mám asi k sekundě, protože ji jako jedinou učím i češtinu, takže ji tak trochu beru jako vlastní třídu.“

Děkujeme za rozhovor.

TEREZA NENTVICOVÁ, LENKA SKLENÁŘOVÁ (septima)

Psí vojáci

Psí vojáci zavítají 16. dubna do Brna na Musilku a byla by velká škoda nebýt u toho. Ačkoli skupina existuje už bezmála třicet let, nejedná se, jak bývá zvykem, o důchodce. Svou koncertní činnost totiž zahájili už roku 1979 ve svých třinácti letech. Už tehdy se stali předmětem zájmu Státní bezpečnosti. Za minulého režimu působili v ilegality, jako ostatně celá undergroundová scéna, a hráli pod krycím jménem P.V.O. (Psí vojáci osobně). Název kapely vznikl podle válečnické organizace z románu Thomase Bergera Malý velký muž.

Ústřední postavou Psích vojáků je zpěvák, pianista, textař a skladatel Filip Topol, syn dramatika Josefa a bratr Jáchyma Topola. Jáchym byl autorem prvních textů, následovalo několik překladů a od roku 1985 je textařem výhradně svérázný Filip. Jeho hudba čerpá kromě světového undergroundu z klasické tvorby 18. století. Texty jsou často pěkně dlouhé a interpretace se volně pohybuje mezi zpěvem a recitací. Projev je velmi opravdový a svérázný, několikrát zahrál na svůj surový klavír až na kloub. Je odtahenou, melancholickou a samotářskou osobností. Hudba je inspirována vedle světového undergroundu i vážnou hudbou 18. století. Texty přitahují nezřídka i punkáče.

Kromě Filipa v kapele působí: David Skála (bicí) a Luděk Horký (basová kytara), za třicet let působení vydalo celkem 11 členů 15 alb. Mezi nejhranější písně patří: Žiletky, Marilyn Monroe, Chce se mi spát nebo Kilián Nedory. Hudba je použita v několika českých filmech, o kapele bylo natočeno několik pozoruhodných dokumentů a Topol kromě textování občas zasahuje do spisovatelské a dramatické scény. Vojáci jsou dnes v podstatě legendou a na hudební scéně zaujímají jedinečné místo pro svůj neopakovatelný alternativní styl a svérázným klavírem utvářený zvuk.

V žádném případě si Psí vojáky nespojujte se stejnojmenným fatálním hororem britské produkce. Nejedná se o těleso spadající do současné popkultury, a proto si, než se vydáte na koncert, raději nějaký ten vzorek poslechněte. O to víc jste potom vítáni. Webové stránky jsou: www.psvojaci.cz.

Národ psích vojáků překročil řeku.

TOMÁŠ ZELENKA (oktáva)

Patálie s počítačem

Chtěla jsem napsat, že vyhlášuji válku moderní technice, ale to naštvání mě už dávno přešlo. Jedná se o ty „opravené chyby“ vyskytující se zejména v kulturní rubrice Intelktu, kterou bohužel musím psát já.

Ten opravovač chyb je opravdu hloupý. A to zejména ten novější, který ovládl počítače ve škole. Tomu svému domácímu wordovému opravovači jsem už domluvila, někdy se sice vzpouzí, ale po násilné domluvě zase pracuje podle mých představ. Všechny články si po sobě radši pečlivě čtu, aby se tam zas neobjevilo něco jako: s Leopardem DiCapriem (to je jméno Leonardo tak nezvyklé?). Ale to je mně asi k ničemu, protože sotva vyšlo poslední číslo inTELEktu, už zase mě někdo upozornil na nějakou chybu. Záviš tam byl označen jako kníže pornofilmu. Pornofolk sice není taky nic slušného, ale ještě jsem neklesla tak hluboko, abych někoho zvala na knížete pornofilmu. Tak mě napadlo, zda by se ten wordový opravovač pravopisu, který mi kazí články, neměl nějak vzdělávat. Měl by rozpoznat cizí jména a svérázné názvy a ne to opravit podle svého rozumu a pak to dát pisateli vyžrat až do dna. No to možná přeháním, já se vždy zasměju a žádné noční můry plné zprzněných slov nemám.

Na další chtěné překlepy ve svých člancích si už nějak nevzpomínám, ale moc dobře si pamatuji na úpravu děl světové literatury. Otec Goriot není žádným otcem gorily, ale Word si to dílo vyložil po svém. Stejně tak Hedda Gablerová není Tabletová.

Zřejmě snaha o aktuálnost z ní udělala ženu závislou na tabletách (jakýchkoli).

Tak nějak očekávám, že tento článek bude fraškou už kvůli tomu, že mi to Word všechno „opraví“. Snaha oprostít se od autorství těch hloupých chyb asi přijde vnuveč. Ale aspoň jsem měla o čem psát.

GABRIELA CEEOVÁ (septima)

Pozvánka na VesFest Holasice aneb Všechno lítá, co má peří (... někdy taky hard-rockeri)

Jak už si u nás na škole díky plakátům a pozvánčkám jistě každý všiml, pořádám v Holasicích rockový festival. Koná se v sobotu 21. března od 20 hodin v holasické sokolovně. Pro ty z Vás, kteří nevědí, co mají od podobné akce čekat, píši tuto pozvánku.

Samozřejmě, nejdůležitější součástí „festáku“ jsou samotné kapely, které mají za úkol pobavit svoje fanoušky a zaujmout „nováčky“. Bývá sice zvykem, že na začátku akce, kdy ještě není přítomno takové množství lidí, se obsazuje kapela s horším repertoárem, či zcela začínající. Nicméně v Holasicích se začne pěkně zost-
ra. Kapelu Velvet Storm pokládám za jednu z nejlepších jihomoravských cross-overových náložů vůbec a ta ke všemu bude následována na pódiu kapelou Feye, o které se dá říct asi jen toto: Pět vostrejch týpků, kteří zatraceně dobře vědí, jak lapnout své kytary a pořádně zatočit se všim, co se jim připele do cesty... Malé tajemství, které prozradím jen vám: Tihle kluci si pro svoje fanoušky připravili malé překvápko v podobě dvojdemového CD, takže pořádně trsejte a třeba se na vás taky dostane.

Oddechem pro fanoušky bude všem velmi dobře známá kapela Bezestopy. Trošku grunge-ska z Hrušovan může jen a jen umocnit zábavu a více se o nich říct nedá, protože nevím o nikom, kdo by je neznal. A teď teprve přijde hlavní vystupující. Ano, je to šokující, ale v Holasicích se ukážou také SkrzNasKrz, aby přinesli svoji rock-dance pohodu do všech koutů našeho miniregionu. A na závěr se s vámi rozloučí rockoví Ex-Human z Křepic.

Ovšem nejen hudbou je člověk živ, a proto je připraven dostatek veškerého občerstvení, pivem třeba počínaje (Brno 11°), klobáskami nekonče. Doufám, že jsem ve vás, vážení a milí čtenáři našeho Intelaktu, touto svou pozvánkou vzbudil příjemnou zvědavost a těším se, až se společně budeme bavit v Holasicích na VesFestu.

PETR SOUDEK (septima)

Plakát: SILVIE KADLECOVÁ (septima)

Kulturní úterý

V úterý 10. března jsem se spolu se svými spolužáky ze společenskovědního semináře zúčastnila pod vedením Mgr. Heleny Markové exkurze do Prahy. Naším cílem bylo navštívit Národní muzeum a poté areál Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky. Počasí nám moc nepřálo, ale zvládli jsme vše, co jsme si naplánovali.

Nejvíce mě zaujala výstava Republika v Národním muzeu. Expozici už zhlédlo více než 145 000 návštěvníků a byla pro velký zájem i prodloužena. A bylo na co se dívat. Viděla jsem první československou medaili z roku 1924, Mnichovskou dohodu nebo leteckou bundu Milana Rastislava Štefánika. A protože lístek platí na všechny výstavy v této budově, byli jsme se podívat i na další. Já osobně jsem si prošla výstavu Hračky naší Kačky a Zoologickou expozici. No řekněte, kolikrát za život potkáte mamuta v životní velikosti nebo kolikrát se podíváte tvář v tvář lednímu medvědovi? Ani když byste šli do zoologické zahrady, nestihnete v tak krátkém časovém intervalu potkat tolik zvířat pohromadě. Hračky naší Kačky je doprovodná výstava k expozici Republika. Přiblížila nám všem, jakým způsobem si hráli naši rodiče a prarodiče. Hračky byly rozděleny na panenky, které byly oblékány podle dobové módy, a chlapecké hračky, které šly spíše s technickým pokrokem. Obě pohlaví pojily stolní i jiné hry, kterých bylo k vidění nepřeberné množství.

Po krátké procházce hlavním městem jsme se přesunuli k budově Poslanecké sněmovny, kde nás přivítal průvodce, pustil nám video z historie parlamentarismu, dále nastínil, k čemu všemu budova v minulosti sloužila, a poté jsme se dostali ke zlatému hřebu dne – samotnému sálu, kde probíhá hlasování a který známe všichni z televizních přenosů. Hlavní jednacím sál jsem si prohlédla z balkonu pro veřejnost, druhý balkon potom patří novinářům. Jednání zrovna neprobíhala, ale aspoň jsme na to měli víc klidu.

Plní dojmů a hlavně k smrti navenení jsme nasedli do rychlíku směr Brno. Jenže odpočinek se nekonal, protože všichni už vytahovali sešity, abychom mohli pokračovat v letošním předmaturitním maratonu.

KRISTINA FRIISOVÁ (oktáva)

Oliver! A v originále!

Už poněkolkáté se naše škola zúčastnila anglického představení. Tentokrát třídy kvinta a septima zhlédly klasiku od Charlese Dickense – Oliver Twist. O příběhu tohoto malého sirotka se doslechl asi každý. Ti mladší znají alespoň titul a starší nemají jinou možnost, než umět vyprávět o tomto díle čtvrt hodiny, protože jim byl zmíněný poklad anglické literatury „narván“ do hlavy našimi češtináři. Během cesty do Brna jsme všichni dostali od p. prof. Zemenové a p. prof. Továřky na papíře napsaný celý Oliverův příběh. Samozřejmě anglicky, jinak by to bylo moc jednoduché. Po cestě se tedy nikdo nenudil. Myslím však, že ten, komu bývá v autobuse špatně, čtení vzdal, aby se mu nepřítížilo.

Sotva jsme v brněnském Semilasse usedli na místa, z kterých jsme my menší trochu obtížněji viděli, prošla kolem nás rozzářená Angličanka v kostýmu, což naznačovalo, že představení nejspíš začíná. Pozorovali jsem ji, jak se nás snaží vtipně zdravít česky. Na to ale už přišel herec ztvárnující postavu Fagina a světla zhasla. Ponořili jsme se do napínavého příběhu.

Jak jsem již řekla, vyprávět děj je asi zbytečné. Chtěla bych se spíš vyjádřit ke zpracování a provedení hry. Co se týče příběhu, zdálo se mi, že některé situace zkrátily, některé vynechali a některé naopak „pitvali“ víc než dost. Takové dramaturgické zásahy do textu jsou ovšem běžné v každém divadle, aby byl příběh trochu originálnější. Dále

byl v určitých situacích možná až moc vyčnívající sexuální podtext. Herci však nejspíš počítali s tím, že budou hrát pro mládež, takže se vlastně není čemu divit, že těmito prvky chtěli studentům příběh přiblížit a odlehčit ho. Co bych ale chtěla na celé hře vyzvednout, byla práce s rekvizitami. Rám s poklopem připomínající rakev nesloužil jen k původnímu účelu, z ničeho nic posloužil jako dveře, najednou šup a byla z něj postel. Dobře využita byla také šibenice. Opět kromě původního účelu se výborně hodila jako vchod do Faginova obydlí. Všechny předměty stály na svém místě, jen s nimi herci pracovali odlišně. Znáám takovou práci s rekvizitami z vlastních zkušeností, vždy ale byly menších rozměrů. Zaujala mě i proto, že jsem ji neviděla nijak často ani jako návštěvník v jiných divadlech.

Pokud bych měla mluvit o porozumění anglickému jazyku, tak radši ani moc mluvit nebudu. Příběh Olivera Twista znám velmi dobře, proto jsem to měla o něco jednodušší. Snažila jsem se soustředit na angličtinu, ale nerozuměla jsem zdaleka všemu. Když jsem párkrát zaslechla mimo jiné něco jako: „You is...“ říkala jsem si, že jsem na tom se svou angličtinou špatně, když už slyším takové gramatické hlouposti. Profesoři mě ale uklidnili, když mi vysvětlili, že jsem slyšela dobře. V Anglii tak totiž mluvili nezdělaní lidé.

Asi je zbytečné vás na toto představení zvat. Nemůžete si na něj zajít, kdy se vám zachce. Ani bych se vám nechtěla vysmát, že jste ho neviděli a my ano. Ale závidět klidně můžete, je co. Představení totiž za těch pět obětovaných vyučovacích hodin určitě stálo...

PAVLA GERLINGEROVÁ (*septima*)

Muzikálový trhák konečně u nás!

Asi se k Vám už doneslo, že Městské divadlo Brno uvedlo na scénu nejslavnější muzikál všech dob, *Bídničky*. Měla jsem možnost tento skvost muzikálových prken zhlédnout. Věřte – nevěřte, stálo to za to.

Myslím, že je zbytečné vyprávět děj. Osud Jeana Valjeana zná aspoň z doslechu každý. Opět musím konstatovat, že ti starší nemají jinou možnost, pokud chtějí odmaturovat. Mě osobně zajímalo, jakéže to v sobě mají ti slavní Hugovi Bídničí kouzlo. „Už to bylo tady!“ řekla jsem si, když zhasla světla. Jakmile zazněla známá znělka v úvodu, naskočila mi husí kůže a do konce představení jsem se jí nezbavila. Tedy kromě přestávky v tomto tříapůlhodinovém představení. Pokud Vám totiž zazpívá Petr Gazdík, který hraje hlavní roli, nebo Hana Holišová jakožto Eponine, nemáte jinou možnost, než napjatě poslouchat a počítat s tím, že vaše ústa nezůstanou zavřená. Tím jsem tedy chtěla mimo jiné vyzvednout tyto dva herecké výkony. Za zmínku stojí určitě i zpěv „malé Cosetty“, který někdo z kolemsedících označil dokonce za andělský. Asi bych ukřivdila i Tomáši Sagherovi, kdybych nepoznamenala, že jeho Thénardier byl excelentní. U této role se nedá moc hovořit o zpěvu, ale jeho zpracování figury opravdu nemělo chybu.

Abych stále jen nechválila, i když k tomuto dílu jako celku se snad ani jiná kritika vypovědět nedá, vyjádřím se stručně k roli Cosetty, kterou ztvárnila Marta Prokopová. Nic moc – to hovoří za vše. Tato herečka má úžasný soprán, ale to je asi tak všechno. Možná je to tím, že Cosetta v tomto zpracování neměla velký prostor, ale ani krásou, kterou má role původně vyčnívat, se její protagonistka příliš pyšnit nemůže. Alternuje ji Radka Coufalová-Vidlák, kterou bych tu opravdu viděla raději. Nechtěla bych ale zase Martu Prokopovou úplně odsuzovat, možná mě v jiné roli ještě překvapí.

Co se týče tedy nového hitu Městského divadla Brno, myslím, že tohle je zrovna představení, které by si neměl nechat ujít žádný milovník divadla. Upozorňuji, že za tuto reklamu nejsem divadlem placená. Jen Vám z pozice diváka přeji příjemný zážitek!

PAVLA GERLINGEROVÁ (*septima*)

V jednom kole!

A je to tady! Odevzdaná poslední přihláška na vysokou školu a prověřování znalostí může začít. Jenže ještě než se tak stane, je přede mnou období stresu a příprav, nerada bych totiž od zkoušky odcházela s vědomím, že jsem pro úspěch neudělala vše. Stojím tedy před nelehkým úkolem; nejenže musím zvládnout přípravu na maturitu, ale zároveň si musím opakovat i k přijímacím zkouškám. Není to vůbec jednoduché, ve škole nikdo nebere ohled na vaše osobní problémy. Vše záleží tedy na vás, jak se s napjatou situací vypořádáte. Je mnoho způsobů, jak se s ní poprat, můžete se například přihlásit do přípravných kurzů na vysokou školu, nebo si koupit knihu s testy a na vlastní pěst si shánět potřebný materiál. Tak se chovají ti zodpovědnější. Někteří tomu prostě nechají volný průběh a na zkoušku přijdou s vědomostmi, které jim za těch pár let utkvěly v hlavě, a snaží se je co nejlépe zúročit.

Mně se první možnost ukázat, co v sobě nosím, naskytl v sobotu 7. března. Zúčastnila jsem se národních srovnávacích zkoušek, a to dvojího druhu v jeden den. První zkouška, z obecných studijních předpokladů, mi začala v devět hodin ráno. Samozřejmě jsem byla nervózní, abych na místě konání byla včas, protože mi jel jediný vlak, a jak už bývá zákonem schválenosti, bylo pravděpodobné, že právě ten bude mít přinejmenším půlhodinové zpoždění. Naštěstí se tak nestalo a já svoji osudnou devátou hodinu nezmeškala. Zkouška nakonec začala kolem půl desáté, museli jsme totiž být obeznámeni se všemi náležitostmi. Po sto pěti minutách bylo jasno, už se nedalo nic změnit. Jediné, co jsme mohli, bylo čekat na zkoušku ze základů společenských věd, která začínala deset minut po dvanácti hodině. Protože přibyli noví účastníci, museli jsme si znovu všichni vyslechnout pravidla „hry“. Řeknete si, že je to zbytečné, ale představte si, že nám mladý muž u předcházející zkoušky zapomněl prozradit, že za opravu své odpovědi ztrácíme část bodu. Moje kolegyně se začala rozčilovat a nebyla sama. Mě samotnou to zarazilo, proto stále doufám, že žena v pokročilém věku se jen přerekla. Ani bych se nedivila, protože kdykoliv jsme se jí na něco zeptali, neuměla patřičně zareagovat. A to bylo opravdu zarážející. Po výměně názorů následoval test skládající se z otázek, které mě většinou zaskočily, protože celá moje předchozí příprava mi v tu chvíli připadala úplně zbytečná. O tom, na co se ptali, jsme mnohdy ve škole vůbec neslyšeli. Po šedesáti minutách a poté, co jsme podepsali papír, že vše probíhalo regulérně, jsme se mohli vydat konečně domů.

A mé pocity? Trošku zklamání, myslela jsem, že čas, který jsem strávila přípravou, mi napomůže, ale mýlila jsem se. Na druhou stranu to ze mě všechno spadlo a na srdci mě hřeje pocit, že jsem udělala opravdu všechno. Do poslední vteřiny jsem přemýšlela nad zadanými otázkami, kdežto někteří účastníci to úplně vzdali. Teď už mi ale nebývá nic než jen čekat na to, zda bude následovat konec Blanky na Moravě, nebo si budu moct říct, že to zase taková ostuda nebyla. *BLANKA JELÍNKOVÁ (oktáva)*

Kino, nebo film z internetu?

Ráda si občas zajdu do kina na nějaký hezký film, nejlépe ještě k tomu český. Ale ty ceny! Za lístek dnes už bez mrknutí oka zaplatíte i 150 Kč. A když si k tomu koupíte ještě popcorn a třeba kolu, celková cena se vyšplhá klidně až ke 300 Kč. A to už si myslím je za zhlédnutí díla v trvání 90 minut nepřiměřená cena. Zatímco když si film stáhnete z internetu, nezaplatíte ani korunu, nemusíte se hnout z pohodlí domova, jídlo k tomu vám dodají zdarma rodiče, takže náklady nulové. Na monitoru vám přece stačí horší kvalita z internetu.

Uvědomuje si však ještě vůbec někdo z vás, že toto stahování je nelegální a že tím pádem porušujete zákony České republiky? Ono se mi přece nemůže nic stát, říká si každý. Představte si, že by se všichni dívali na filmy v počítači a nikdo by nepřišel do kina. Co by se pak asi stalo? Vlastně jedna zásadní věc. Nové filmy by se přestaly točit, protože největší část peněz pro natočení filmu nepřichází od sponzorů, nýbrž od nás diváků. Kasovní trháký jako příběhy o Harrym Potterovi nebo Eragon díky spoustě návštěvníků v kinech na sebe vydělaly několikrát. Navíc dnes už i v České republice existuje speciální útvar pro odhalování počítačového pirátství a už také několik hackerů a notorických „stahovačů“ skončilo za mřížemi. Některým mým kamarádům se již stalo, že byli napomenuti za nelegální šíření filmů nebo jiných programů. Naštěstí se jim nic nestalo, protože jsou to „malé ryby“. Sama se občas ráda podívám v klidu domova na nějaký film. Většinou si ho stáhnou od bratra, kterého zásobuje vysokoškolská síť studentů. Vždyť přece často večer, když náhodou není co dělat, si každý rád pustí film, který chce už tak dlouho vidět. Na druhou stranu, proč rovnou nezajet do kina? Obrovské plátno, věrný zvuk a když už jdu na český film, podpořím tím ještě navíc českou kinematografii. A vracíme se tím tak trochu do starých časů, kdy kino bylo pro mladé místo prvního rande a sblížování. Každý si jistě vybaví nějakou tu scénu z amerických filmů na podobné téma. A co takhle jít po hezkém filmu třeba na večeri nebo na procházku? Proč ne? To k tomu dozajista patří.

Co je tedy lepší? Klasika, nebo vymoženost moderní doby? Tak co? Ke komu se přidáte vy? Ke stahovačům, nebo věrným návštěvníkům kina? Někdy se přece vyplatí utratit nějaký ten peníz a zajít si do kina... KRISTÝNA ČERMÁKOVÁ (*septima*)

Ze stresu do deprese

Všichni to známe. Jakmile se řekne „škola“, člověk si představí hromadu učení. Z mého pohledu můžu říct, že septima je pohodička. Většina testů a zkoušení se v dostatečném předstihu oznamovala a probírané látky bylo tak akorát.

O to větší šok byl, když jsme přišli do oktávy. Učení je na programu dvacet pět hodin denně (ano pět – musí se přece počítat i cesta do školy a z ní). Když máte štěstí a nejste zkoušení ve škole, tak se vám o tom stejně v noci zdá. A do toho všeho zmatku se ještě pletou přijímačky na vysokou.

Proto uvítám každou možnost, jak se na chvíli odreagovat. Při menším jarním úklidu jsem našla dva volňásky do kina, na které se prášilo už od Vánoc. Jejich platnost trvala pouze do následujícího týdne. Nejvyšší čas vyrazit. Přesto, že jsem prosazovala nějakou komedii, vyhrálo to nakonec drama s Willemem Smithem v hlavní roli – Sedm životů. Nestihla jsem si předem přečíst, o čem film je, proto jsem se chvíli ztrácela. Jde o příběh muže s děsivým tajemstvím, který se rozhodne napravit své hříchy tím, že zásadním způsobem změní život sedmi cizích osob. Nemá však tušení, že se do jedné z oněch osob zamiluje – a že právě ona ho začne měnit.

Kdybych to měla shrnout jednou větou, řekla bych, že je to velká hra na city. Ovšem v kladném slova smyslu, protože celkově se mi film líbil. Budu asi velká citlivka, ale na konci jsem měla co dělat, abych se nerozbrečela. A když se rozsvítila světla, všimla jsem si, že skoro každý okolo mě drží v ruce papírové kapesníčky.

A jaký je závěr? Na školu jsem opravdu přestala myslet. Namísto toho jsem byla smutná a zklamaná ze špatného konce. Přesto stojí za to se na Sedm životů kouknout. Na Česko – Slovenské filmové databázi je film ohodnocen osmdesáti procenty, což je velmi dobré. Jen se na něj koukněte někdy jindy než po sedmi hodinách strávených učním.

VLADIMÍRA MICHÁLKOVÁ (*oktáva*)

Až budu dospělá...

Až budu dospělá, nechci mít sousedy. Sousedé, to je zvláštní větev ve společnosti, která ovlivňuje, i když jen nepatrně, váš život, ať chcete, nebo ne. Někdo má na ně štěstí a někdo smůlu. Myslím si ale, že mít štěstí na sousedy stejně neznamená nic jiného než jen to, že o nich téměř nevíte. Takové případy, kdy se můžete spolehnout, že vám zalijí kvítka, až si budete užívat na dovolené, a přitom nevykradou byt, se vyskytují jen zřídka.

My zrovna máme zvláštní sousedy. Dorozumíváme se totiž zvláštním způsobem a ani se u toho nemusíme vidět.

Ve škole je často náročný den, tak náročný, že se těším, až budu doma. Kráčím si naší ulicí a pomalu se blížím k našemu domu, když je najednou potkám. Pusa se mi automaticky otevře, a pak se zase zavře. My se totiž nezdravíme. Jdu tedy domů a nic si z toho nedělám. Jsem ze školy tak unavená, že si jdu lehnout. Pomalu usínám, ale nejde to. Mají psa – jezevčíka, který je zkřížený ještě asi se dvěma rasami. Je škaředý, ale mně to nevadí, není to můj pes. Snažím se znovu usnout, ale pořád to nejde, a tak se chvíli zabývám něčím jiným. Když pořád nemůžu usnout, jdu se připravovat do školy, ale ani to mi nejde. Nemohu se soustředit. Štěká a štěká a štěká, a tak já čekám a čekám a čekám, že třeba dostanou rozum a někam ho zavřou.

Nechápu, proč si někdo pořizuje psa a pak se o něj nestará. Přiváže ho na dvoře a nechá ho štěkat celý den, od rána do večera, od večera do rána, a je mu to jedno.

My už jsme si zvykli. Ten pes tvoří součást našeho každodenního života, ale i přesto každý den bojuji, jak se jen dá. Přes den vždycky vydržím, ale k večeru už moje trpělivost přesáhne maximální hranici, a tak se začnu těšit, až se přiblíží osmá hodina a oni se začnou i se svými dětmi chystat do postele. Jejich ložnice sousedí s pokojem mých sourozenců. Mezi pokoji jsou velmi úzké zdi, takže je všechno dobře slyšet. Osmá hodina je tady a nastává moje chvíle. Vezmu si rádio a najdu hudbu, která se nedá poslouchat. Pustím ji, co nejvíc to jde, a rádio přiložím ke zdi. Nechávám je hrát deset minut a pak беру do rukou umělohmotnou stoličku se čtyřma nohama, kterou mají mí sourozenci u stolu. Vlezu na patrovou postel a silně mlátím do zdi. Mé údery přesně ladí s rytmem hudby, někdy si i zpívám. Mlátím do zdi asi pět minut. Po pěti minutách přestávám, odcházím z pokoje, ale hudbu nechávám zapnutou. Sedím u stolu a slyším bouchnout vrata na dvoře našich sousedů. Soused začne křičet: „Sklapni, ty bestie!!!“ Nekřičí na mě, ale na psa. Následně ho někam zavírá a je ticho. Já pomalu vstanu a jdu vypnout rádio v pokoji sourozenců. Pak se s úsměvem vracím zpět do svého pokoje a učím se. Za pár hodin usínám v tichu noční oblohy. Budím se až se štěkotem našeho psiho souseda...

A tak je to každý den. Jsme sehraný tým, nemusíme si nic říkat, a přesto víme všechno. Jsme zvláštní sousedé. Někdy by mě vážně zajímalo, co si asi říkají, když se jim kolem osmé hodiny večer rozezní pokoj nesnesitelnou hudbou a ranami do zdi. Zřejmě to však chápou a jejich pes vždy utichne. Na pár hodin.

Až budu dospělá, nechci mít sousedy. Sousedí, to je zvláštní větev ve společnosti, se kterou se musíme naučit žít, i když to nejde.

TEREZA NENTVICOVÁ (septima)

Nula od nuly pojde

Jinými slovy: žádný řešitel – žádný výherce. Nikdo nám totiž neposlal řešení únorové křížovky, a tak jsme ušetřili jednu anglickou knížečku. Máme ji však stále připravenou jako odměnu za březnové luštění. Tak se polepšete a pište nám! *REDAKCE*

Králové zelených stolů

Nejeden z vás si určitě občas zahraje kulečník v hospůdce. To však většinou bývá jen obyčejný biliár, někdy i karambol (stůl bez děr). Ale počítám, že na snookerový stůl jste ještě nenarazili. Nejenže je mnohem větší než ostatní stoly, ale snooker je také mnohokrát náročnější hra.

Snookerová pravidla nejsou zrovna jednoduchá. Já vám v krátkosti přiblížím základy. Stejně jako u jiných her, i ve snookeru se hraje tágem do bílé koule. Hráči musí střídavě potápět červenou kouli a po ní jinou barevnou, přičemž barevná se vrací zpět na svoje místo. Na stole jsou tyto koule: červené (15x 1 bod), žlutá (2 b.), zelená (3 b.), hnědá (4 b.), modrá (5 b.), růžová (6 b.) a černá (7 b.). Nejlepší je v kombinaci s červenou potápět právě černou. Účelem je totiž získat co nejvíce bodů, maximum je 147. Ten z hráčů, který má více bodů, získává tzv. frame. Zápasy se hrají na určitý počet framů, např. best of 19 – kdo první získá deset framů, vyhrává, maximálně se jich však může hrát devatenáct.

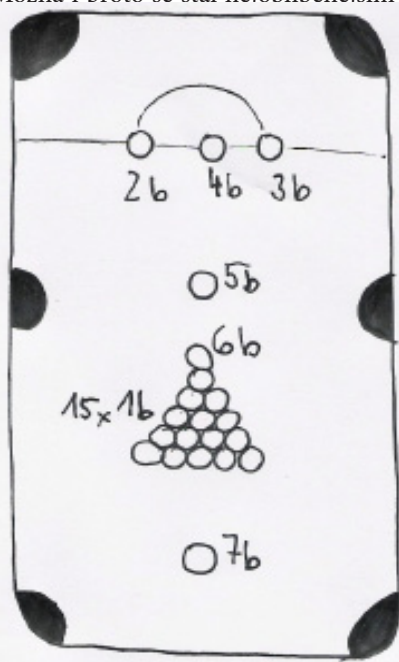
Snookeroví hráči místo dresu oblékají černé kalhoty, společenskou košili, vestu a motýlka. Když hraje soupeř, hráč sedí v křesílku a místo lití vody na hlavu ji pomalu se zvednutým malíčkem upíjí ze sklenice. I diváci chodí na zápasy slušně oblečení a chovají se slušně. Protože se turnaje hrají každý rok ve stejných městech, diváci jsou už znalí, a ví kdy tleskat a kdy ne.

Snooker má bezesporu mnoho hvězd. Ať už je to sedminásobný mistr světa Stephen Hendry, legenda Steve Davis nebo Jimmy White. Ale za největší talent v historii snookeru je považován bouřlivák Ronnie O'Sullivan. V zápasech mnohdy nešetřil

peprnými slůvky nebo gesty. Ani novináři to s ním neměli jednoduché. Jeho osobní život úzce souvisel s jeho hrou. Ronnie jako mladý kouřil marihuanu a hodně pil. To vše se odráželo na jeho hře. Svůj první titul mistra světa vyhrál ve dvaceti šesti letech. Jeho hra bývala velmi nevyrovnaná a jeho zápasy byly plné emocí. Možná i proto se stal neoblíbenějším hráčem na světě. Do dnešního dne získal téměř třicet turnajových vavřínů včetně tří titulů světového šampiona. Díky své rychlé hře, která je u mladých hráčů stále častěji vídaná, si vysloužil přezdívku The Rocket. Možná právě díky rychlosti bývala jeho hra tak nevyzpytatelná. V posledních letech se ale Ronnie uklidnil a dostává se zpět do formy.

Snooker v poslední době bohužel ztrácí na oblibě a odchází i sponzoři. Je to velká škoda, protože tahle klidná hra, pocházející z Anglie, rozhodně má co nabídnout. I když se vám může zdát nudná, při sledování o blíbeného hráče jsou to někdy nervy. Mě snooker upoutal, když jsme si pořídili kabelovou televizi; hodně času mu totiž věnují na sportovním kanále Eurosport. Nejbližší, nejvýznamnější a zároveň poslední turnaj této sezony můžete na Eurosportu sledovat od 18. dubna do 4. května. Je to totiž mistrovství světa, kde bude právě Ronnie obhajovat loňský titul a post světové jedničky. Šampionát se už tradičně koná v Crucible Theatre v anglickém městě Sheffieldu.

EVA BURIANOVÁ (septima)

Fotbaloví fanoušci a policie na stadionech

Jak jste všichni již mohli zaznamenat z našich bulvárních novin, časopisů či televizí, je jejich momentálně největším hitem zaznamenávat řádění fanoušků na fotbale a diskutovat o tom, jestli policie na fotbalu má být, či ne. Jelikož jsem také fanouškem, a nejen „u bedny“, rozhodl jsem se na tohle reagovat.

Předně je potřeba si vyčlenit dvě fanouškovské skupiny, se kterými se na fotbalovém stadionu můžeme setkat. Nejprve ti nejradiálnější, hooligans. Jsou to organizované skupiny, podobné pouličním gangům, nejčastěji ultrapravicově založení. Smyslem hooliganských skupin nebývá klasické fandění svým klubům. Na domácí zápasy většinou vůbec nechodí, pouze si vybírají ty atraktivnější, ale mají své zápasy v podobě tzv. třetího poločasů. Což je většinou domluvená bitka banda na bandu či na počty, které se konají mimo stadion. Veřejností a policií je tento „sport“ vnímán jako něco odporného, ale proč? Bez záminky chuligán nikoho nenapadne, takže z nich nemusí mít opravdu nikdo strach. Bitky se většinou stejně konají na odlehlém místě, kde nikoho nenajdete. Problémem pro tyto jedince je ovšem policie. Pro mě je nepochopitelné, proč policii vadí, když se skupina chuligánů bije mezi sebou někde na poli. Potom se všichni divíme, že si občas zlost vybijí na stadionu (mj. i náš pan ředitel Kubeš říká: „Ať je zavřou do klece nebo je nechají vybit někde na poli a bude klid!“). Nutno podotknout, že členové těchto skupin nejsou jen „chudáci“, ale často vysokoškolská studenty, či již vystudovaní inženýři, magistři, atd.!!!

Druhou skupinou jsou ultras. Jsou to skupiny, které vytvářejí na každém domácím i venkovním zápase atmosféru formou hromadných pokřiků. Dále se starají o tvorbu choreografií na zápase, což jsou různé transparenty, igelitové plachty, či kartoniády (obrazce vzniklé zvednutím krepových či kartonových papírů nad hlavu), a také o odpalování pyrotechniky, která je momentálně zakázána. Pro obyčejného člověka tato skupina není ničím nebezpečná.

Jaký je tedy problém? Do konce minulého roku na riziková fotbalová utkání dohlížela policie. Od letošního roku, kdy ministerstvo vnitra vydalo novou vyhlášku, policie ze stadionu zmizela a všechna tíha má ležet na ochrance a pořadatelích. Policie by se měla volat jen v situacích, kdy ochranka či pořadatelé selžou. Hned na prvním zápase, kdy tato novinka začala platit, Brno – Baník Ostrava, na kterém jsem byl přítomen, vzal tento způsob za své. Ještě před utkáním se na plochu ze svého sektoru dostalo několik desítek baníkovců, které podporovala jejich početná chuligánská skupina a také jejich přátelé z polských Katovic. Podle mě někteří ani nevěděli, čeho tím chtějí dosáhnout (tahle situace je především známá z Polska, kdy se ze svého sektoru dostanou fanoušci s úkolem ukradnout soupeřovým fanouškům vlajky, nebo dojde k bitce mezi oběma tábory na hřišti, to se ale nestalo). Sami baníkovci tuto situaci popsali jako útok na ostravskou ochranku, která v Brně dohlížela na jejich sektor. Jelikož pořadatelé a ochranka nemohli tuhle situaci ustát, musela být přivolána policie, která situaci uklidnila a zatlačila baníkovce zpět do jejich sektoru.

Co jsem však nepochopil, to byl odchod policistů ihned po zásahu zpět před stadion, kde pak strávili celý zápas. Nabízela se tedy znovu „zábava“ pro baníkovce. Ta také nastala o přestávce, kdy znovu desítky baníkovců vtrhli na hřiště, ale rychlým zásahem policie byli zatlačeni zpět do sektoru. Situace byly horké i na jiných stadionech a tak se nabízí otázka jestli policii nevrátit na stadion.

Svůj názor na situaci bych ohodnotil následovně: nejprve je potřeba říci, že FIFA bojuje proti fanouškům, jak může. V některých zemích dokonce vyhnali ty fanoušky, kteří stáli a fandili, nebo jen vyvěsili vlajku pryč ze stadionu. Dále mají fanoušci i u nás zákaz používání pyrotechniky, údajně kvůli bezpečnosti. Zřejmě chtějí fotbalové orgány, aby lidé

na fotbale jen seděli, koukali a pojídali hamburgery, tak jak to známe z amerických sportů. Od Nového roku tedy zajišťují bezpečnost na stadionech bezpečnostní agentury. Jsou to především „borečci nadopovaní steroidama“ a dochází často k provokacím a dokonce i bití fanoušků bez jakékoliv záminky, a to i žen či dětí. Chuligáni či ultras jsou oproti těmto individuím andílci. Můj názor je tedy takový, aby se policie na stadion vrátila!

PATRIK STUDENÝ (oktáva)

Demokracie: Vítězí, nebo si pod sebou řeže větev?

Všichni jsme asi už někdy viděli, ať už v televizi, nebo vylepené na vlakovém nádraží, ozubené červené kolo s písmeny DS uprostřed. Logo Dělnické strany. Ultrapravicové nacionalistické politické strany, která si poslední dobou získává svými činy pozornost médií. Uskupení, jehož členové například na ulicích bezdůvodně napadají lidi jiné barvy pleti. Dle svých vlastních slov vyhláší nulovou toleranci polistopadovému politickému režimu a volají po rozpuštění všech současných politických stran. Otevřeně vystupují proti všem menšinám. Zastávají rasistické a xenofobní postoje. Požadují zavést povinné určování národnosti obyvatel a její uvádění v osobních dokladech a volají po zrušení Senátu. A jako třešničku na dortu si založili polovojenské oddíly, tzv. ochranné sbory. Nepřipomíná vám to něco? Ani nemusí. Někteří členové DS se k odkazu Hitlerovy NSDAP rovnou hrdě hlásí a podobnost ochranných sborů s SA také nebude čistě náhodná...

Mnoha lidem vyvstane na mysli otázka, jak je možné, že v demokratické zemi může podobná strana fungovat. V souvislosti s tím mě napadá jeden výrok Václava Havla: „Paradoxem demokracie je, že těm, kdo to s ní myslí poctivě, nesmírně svazuje ruce, zatímco těm, kteří ji neberou vážně, umožňuje téměř vše.“ Na jedné straně máme ústavu a listinu základních práv a svobod, které zakazují jednání podobné tomu ze strany DS, na straně druhé přece není možno rušit politické strany jako na běžícím pásu. To zavání totalitou a je třeba mít mnoho opatření zaručujících politickou pluralitu a volnou soutěž politických stran.

Může být sebevíc zřejmé, že nějaká strana porušuje zákony a ústavu, ale i zde platí presumpce nevinny a je třeba mít nezpochybnitelné důkazy. Představitelé DS to moc dobře vědí a strana, vyzbrojena bandou kvalifikovaných právníků, balancuje na ostré hraně zákona. Porušují naši členové ústavu? My za to nemůžeme. To je jejich osobní aktivita a se stranou nemá nic společného... Jak se dá v tomto případě sehnat nezvratný důkaz? Jedním slovem těžko. Ve stanovách nemají nic, co by se dalo přímo napadnout, a dokázat, že je DS jenom zástěrkou pro extremisty k získání politické moci, je nad míru obtížné.

Ministr vnitra Ivan Langer ještě nedávno tvrdil, že na zrušení je brzy. Že ještě nepřetekl pohár trpělivosti. Přetekl po incidentech v Litvínově, kdy ochranné sbory vpochoďovaly na „romské“ sídliště Janov a strhla se několikahodinová bitva mezi OS-DS, Romy a policií. 24. listopadu 2008 vláda na návrh MV požádala Nejvyšší správní soud o zrušení DS. Byla to první žádost tohoto typu o zrušení politické strany v historii ČR. 4. března NSS tento návrh zamítl, protože vláda nebyla schopna předložit dostatek důkazů.

Nebudu nyní spekulovat nad tím, jak špatně MV návrh připravilo a že by pravděpodobně uspělo, pokud by ho vypracovávali odborníci na extremismus a ne kancelářské krsy. Chci se jen vrátit k tomu, co řekl pan prezident Havel. Demokracie je totiž v těchto případech opravdu zranitelná. Buď může sedět na zadku a čekat, až ji takto někdo zničí zvenku, nebo může trochu slevit ze svých principů a tím se fakticky zničit sama. Již dnes je jisté, že podobných paradoxních situací bude přibývat. A jak se s nimi společnost a demokracie vypořádá, na to jsem velice zvědavý.

JIŘÍ VRBAS (septima)

Lyžování v Rakousku

Nedávno jsem si byla s partou kamarádů a s bratrem užívat možná posledního sněhu, který nám tato zima nabízí. Bylo to v neděli, a proto jsem si bláhově brala s sebou i učení na další den školy, neboť cesta autobusem zabrala bezmála čtyři hodiny.

Jak to tak bývá s jednodenními zájezdy, člověk musí vstávat opravdu brzo. Chtěli jsme využít ranního otevírání sjezdovky, proto mně budík hlásal, že mám vstávat, o půl čtvrté ráno. Již předem nachystané věci jsme naházeli do auta a vyjeli do Brna, kde na nás již čekal autobus. Při nastupování a ukládání zavazadel do úložného prostoru vládla mezi všemi účastníky veselá nálada. Každý se těšil na onen bílý poprašek, na kterém může každý dle svých možností ukázat, co v něm vlastně je. Již po pěti minutách však hlučení mezi sedačkami utichlo, zhasla se světla a bylo jen slyšet tu a tam zvuk z PM 3 přehrávačů. Okamžitě se mi zavřely oči a z kolenou mi sklouzla hromádka papírů s německými filozofy. To, že je mám nastlané pod několika sedačkami v okruhu několika metrů kolem mě, jsem zjistila až o pár hodin později, již na začátku Alp. Majestátní vrcholky hor se tyčily k nebesům. Probudili mě teplé první ranní paprsky právě vycházejícího slunce a v uličkách vedle mě již začali pobíhat první „nedočkavci“. Posbírala jsem si své studijní materiály a s ospalým výrazem jsem hleděla přes ušmudlané okno na krajinu kolem. Všechno bylo tak nádherné a obrovské. Jen jedna věc mě zarážela, onen bílý poprašek. Nebyl zde, a to ani na vrcholcích hor. Již jsem se začala obávat, že budu lyžovat na mokré trávě. V tu chvíli jsme vjeli do dlouhého tunelu. Jen světla mi blikala do očí, jinak tu byla úplná tma. Projížděli jsme dlouho, ale po chvíli vidím ono známé popisované světlo na konci tunelu. Stále více se přibližovalo a mě čekalo opravdové překvapení. Na druhé straně kopce byly příkré srázy, kotlina i vrcholky hor celé bílé. Jako v pohádce. „Za půl hodiny příjezd“. To byl řidič. Karel jsme mu říkali. Nikdy se mu to moc nelíbilo, ale za tu dobu, co jezdí na lyžáky, si zvykl. Převlékli jsme se do lyžařského a vystoupili. Díky svátku MDŽ, který Rakušané slaví společně s námi, jsem měla na vlecích řadu slev. Lyže, lyžáky, hůlky, helma, rukavice... Proboha, na nic nezapomenout. Stuhleck má 24 různých tras a mnoho druhů lanovek. První sjezd jsem si chtěla užít. Vyjela jsem sedačkovou lanovkou po dráze tratě čtyř kilometrů, ale nahoře jsem zůstala s obdivem stát. Pozorovala jsem nádherné panorama. Skoro až kýčovitě vyhlížející krajinu pode mnou. Dodala sílu. Celý den jsem lyžovala. Měnila jsem trasy, párkrát jsem si sedla do bufetu vychutnávat čerstvý horský vzduch a teplé sluneční paprsky. Lepší počasí jsme si nemohli přát. Ležela jsem na lehátku, odpočívala a vstřebávala atmosféru toho dne. Ke konci se mi nechtělo odjet. Nikomu z nás. Poslední jízda. Tu si chci užít, pomyslím si. Již odmalička se mě drží taková nelibá věc. Celý týden lyžuji bez újmy a vždy poslední jízda posledního dne je pro mě tou nejnebezpečnější. Samozřejmě tomu nebylo jinak ani dnes. Přes sjezdovku jsem se natáhla, jak jsem dlouhá a široká, a lyže jsem musela shánět o několik desítek metrů níže pod kopcem. Ještěže nikoho nezranily! Přišlo mi to hrozně legrační. Jezdím sice rychle, ale zato opatrně. Nemám zapotřebí lámat si ruce nohy. Kdo ale málo padá, málo riskuje.

Když jsme si všichni znovu posedali na svá místa, nastal u mě pokus číslo dva zopakovat si něco do školy. Po půl hodině zdárného vtloukání do hlavy, tentokrát dějepisu, se zapnulo DVD s filmem. O ten třetí jsem se raději nepokoušela.

K starému brněnskému Tesku jsme dorazili pozdě večer. Na parkovišti již stál náš Pažout. To milované autíčko jsem opravdu ráda viděla, protože slovu únava jsem dávala nový význam. Ten den jsem si opravdu užila a na Stuhleck budu ještě dlouho vzpomínat.

ŠÁRKA SMOLÍKOVÁ (oktáva)

Co se stalo v únoru a březnu

18. února – středa: Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR schválila Lisabonskou smlouvu; pro přijetí hlasovalo 125 ze 197 přítomných poslanců. K ratifikaci smlouvy je nutné ještě její schválení Senátem a podpisem prezidenta.

19. února – čtvrtek: V Praze by zahájen provoz tokamaku COMPASS-D.

20. února – pátek: V důsledku světové finanční krize podala lotyšská vláda premiéra Ivarse Godmanise demisi. * Izraelský prezident Šimon Peres pověřil sestavením vlády předsedu druhé nejsilnější strany Likud Benjaminu Netanjahu. Bude to poprvé za 60 let existence státu, kdy nebyl sestavením vlády pověřen vítěz voleb. * V keňském Nairobi se na zasedání Řídící rady Programu OSN pro životní prostředí dohodli ministři více než 140 zemí světa na zahájení přípravy celosvětové dohody o omezení znečištění rtuťí.

22. února – neděle: Exploze v uhelném dole na severu Číny zabila nejméně 73 horníků, 113 zraněných bylo hospitalizováno a další desítky horníků zůstaly uvězněny pod zemí. * Americká filmová akademie udělila filmu *Milionář z chatrče* osm cen Oscar za nejlepší film, režii, kameru, střih, scénář podle knižní předlohy, filmovou hudbu, filmovou píseň a mixáž zvuku.

25. února – středa: Letadlo tureckých aerolinií se 135 lidmi na palubě se zřítilo krátce před přistáním v Amsterdamu. Podle aktuálních informací zahynulo 9 lidí a 50 bylo zraněno, z toho 25 těžce. * Světová meteorologická organizace (WMO) zveřejnila zprávu o klimatických změnách v polárních oblastech, podle které polární ledovce tají rychleji než vědci předpokládali, což povede k nebyvalému vzestupu hladiny moří.

28. února – sobota: Českou Miss 2009 se stala Iveta Lutovská z Třeboně.

5. března – čtvrtek: Premiér Zimbabwe Morgan Tsvangirai oznámil, že podle oficiálních statistik si vyžádala epidemie cholery od srpna přes 4000 životů a přes 85 tisíc lidí onemocnělo.

7. března – sobota: Českého lva za nejlepší film získal snímek *Karamazovi*. Nejlepším dokumentem se stal *Občan Havel*; nejvíce lvů (tři) získaly filmy *Hlídač č. 47* a *Tobruk*.

10. března – úterý: Pokud Lotyšsko neprovede razantní úsporná opatření v rozpočtu, bude ohroženo státním bankrotem. V důsledku světové finanční krize padla vláda Ivarse Godmanise.

11. března – středa: Francouzský prezident Nicolas Sarkozy oficiálně oznámil, že jeho země se vrátí do integrovaného vojenského velení NATO, ze kterého vystoupila v roce 1966 za vlády Charlese de Gaulla. * Sedmnáctiletý Tim Kretschmer na své bývalé střední škole ve Winnendenu (SRN) postrílel tři učitelky a devět studentů (z toho osm dívek), následně na útěku zabil další tři lidi a zranil dva policisty, načež v obležení policií spáchal sebevraždu. * Střelec v Alabamě zastřelil nejméně devět osob včetně členů rodiny, poté spáchal sebevraždu.

12. března – čtvrtek: Americký finančník Bernard Madoff u soudu přiznal vinu u všech 11 obvinění, podle kterých klamal investory a zpronevěřil až 50 miliard dolarů. Hrozí mu trest až 150 let vězení. * Přibližně osm tisíc zemědělců demonstrovalo před budovou ministerstva zemědělství v Praze proti dotační politice Evropské unie, která dává zemědělcům v nových členských zemích nižší dotace než ve starších. Kromě farmářů z Česka přijeli i jejich kolegové ze Slovenska, Maďarska, Polska, Německa, Rakouska, Slovinska a Litvy.

13. března – pátek: Austrálie vyhlásila část východního pobřeží u Brisbane za oblast katastrofy, když pláže zaplavily ropné látky z lodi *Pacific Adventurer*, která uvízla na mělčině.

14. března – sobota: Cenu Alfréda Radoka získalo v kategorii inscenace roku *Obludárium* v režii Petra Formana, v kategorii původní česká hra *Odcházení Václava Havla*, divadlem roku se stal *Činoherní klub*.

16. března – pondělí: V 0 hodin 43 minut středoevropského času odstartoval z Kennedyho vesmírného centra po pěti odkladech raketoplán *Discovery* v rámci mise *STS-119*; směřuje k vesmírné stanici *ISS*.

TOMÁŠ KERN (oktáva)

Přijďte se pobavit!

Konec dubna (30. 4.) patří tradičnímu pálení čarodějnic:

Hrušovany – sokolovna (kdy a co vůbec se ještě neví)

Nosislav – areál TJ Sokol, 18:00

Židlochovice – areál za Karlovou pekárnou, 17:00

Filmové festivaly:

6. – 10. 4. Brno

FEBIOFEST - Největší středoevropská přehlídka světových filmových novinek uplynulého roku proběhne již posedmnácté v brněnských kinech Art a Scala.

1. – 4. 4. Brno (sál B. Bakaly, Žerotínovo náměstí 6)

MOFFOM (Music on Film, Film on Music) - 2. ročník brněnské odnože mezinárodního filmově-hudebního festivalu uvede filmy s hudební tematikou, které nejsou dostupné v běžné distribuci.

25. – 30. 4. Brno

DNY EVROPSKÉHO FILMU - Festival nabízí přehlídku nových celovečerních hraných filmů ze členských zemí Evropské unie, 16. ročník. Sál B. Bakaly.

Filmové premiéry – duben 2009:

Od 2. 4.:

Předčítač – romantické drama, USA/Německo. Drama s oscarovou Kate Winsletovou o lásce mladíka k dospělé ženě a o hrůzných činech ve druhé světové válce.

Od 9. 4.:

JCDV – komedie/krimi, Belgie. Akční hvězda Jean-Claude Van Damme hraje sám sebe.

Od 16. 4.:

Gran Torino – thriller, USA. Clint Eastwood v roli starého bručouna napravujícího mladého zlodějíčka.

Odpor – válečné drama, USA. Tři židovští bratři utečou z Polska okupovaného nacisty do běloruských lesů a připojí se k členům ruského odboje.

Od 23. 4.:

Synecdoche, New York – komedie/drama, USA. Divadelní režisér chce postavit repliku New Yorku pro použití ve své nové hře.

Od 30. 4.:

Holka z města – romantická komedie, USA. Klasika, bohatá fliflenka je vyslaná na „zaostalý“ venkov a nějak se s tím musí vypořádat. V hl. roli Renée Zellwegerová.

Proměny – drama, ČR. Čtyři navzájem propojené dějové linie v novém českém filmu prozatím neznámého režiséra Tomáše Rehořka.

Crossing Over – drama, USA. Agenti v podání Harrisona Forda a Seana Penna zabývající se problematikou imigrantství.

GABRIELA CEEOVÁ (*septima*)

---

inTELEkt. Časopis studentů Gymnázia Židlochovice, Tyršova 400. Vychází měsíčně.
Grafická příprava: Ondřej Mahovský. Jazyková úprava textu: Antonín Továrek. Cena 5 Kč.